

CAP 2004-2005

Assignatura:
Organització Escolar

Alumne:
Antoni Font Gelabert

Treball:
L'experiència de la Small School, Hartland, UK, 1982-2003

***"if you want to invest for a year, plant rice;
if you want to invest for ten years, plant an orchard;
if you want to invest for a hundred years, invest in education".
Caroline Walker April 2002***

El present treball resumeix breument l'experiència d'un grup de pares, que decidiren restaurar una escola de secundària rural al regne unit dels inicis dels anys 80.

Com a annex es tradueix de l'anglès la font utilitzada pel treball, un capítol del llibre *'No Destination'*, l'autobiografia de Satish Kumar, un activista per la pau d'origen indi afincat al regne unit desde 1973. Satish va fer, els anys 60, una marxa per la pau de 8000 milles (Delhi-Moscú-París-Londres-Nova York) sense diners a la butxaca, com a recurs per assegurar-se la connexió amb les persones amb que es relacionava cada dia del camí: si tens diners, vas a restaurants i hotels, i no te relaciones amb la gent.

Al regne unit, va fundar la revista *Resurgence* de la qual n'és editor, i establí el *Schumacher College*, del qual n'és el director de programes. El *Schumacher College* és considerat un centre mundial capdavanter de la sostenibilitat i de la ciència holística, i *Resurgence* n'és el seu òrgan de comunicació.

El llibre s'està traduint actualment al castellà per primera vegada, no s'ha traduït al català, i no me consta que s'haguin fet traduccions de publicacions que descriuen l'experiència de la Small School, per la qual cosa me va semblar interessant traduir-ho i comentar-ho. L'estil de Satish és prou dinàmic i apassionat com per tocar els aspectes més rellevants del procés de manera clara. La primera edició del llibre, que explica el peregrinatge de Satish, el seu empresonament a París o el seus encontres amb Bertrand Russell i Martin Luther King data de 1978, i per tant no parlava de la Small School. Successives edicions han anat incorporant diferents aspectes de la seva vida, entre ells el que ens ocupa.

Satish Khumar va fer una conferència a Mallorca, a la seu de la Fundació Camper a Alaró el 2004, i està previst que formi part d'un curs que s'està organitzant aquest estiu a Mallorca en un lloc per determinar.

Com a progenitor conscient i ciutadà implicat, Satish no va dubtar en treballar –de fet va liderar la lluita– pel restabliment de l'escola de secundària al seu poble, en un procés que va abarcar desde la compra de l'edifici a la recerca i dotació de professorat (i alumnat!), i també el disseny dels programes educatius d'una escola que ha estat considerada exemplar per múltiples motius.

Pel que conta al llibre, Hartland, el seu poble, tenia més de 1400 habitants i era una població ben proveïda de serveis: pagesos, ferrer, picapedrers, impressor, metges, dentista, perruquer, tres esglésies, dos tallers, dos cafès, una papereria amb oficina postal i un diari. Tot el necessari per una comunitat.

El 1982, també tenia una escola primària que funcionava força bé, però només era per les edats de 5 a 11 anys, perquè el 1961 s'havia desmantellat el cicle secundari, que havia arribat a tenir fins a 200 alumnes. El tancament de la secundària es feu arreu del Regne Unit per criteris bàsicament d'economia d'escala, mentre que la vitalitat de l'economia local i el pervindre dels nins era menys tengut en compte. Això va desarrelar els nins dels seus pobles i fent-los anar a altres escoles.

Els nins de Hartland varen anar a parar a diferents 'Comprehensive' schools, com si se'ls preparés per acceptar una vida futura de treballadors de ciutat dormitori, amb viatges en autobús d'una hora a l'anada, i una altra a la tornada.

Satish va promoure un procés que va culminar en la creació d'una escola singular que a més de les habilitats intel·lectuals desenvolupa les físiques i les espirituals, i ajuda a mantenir la cohesió del col·lectiu local.

Foto: Satish Kumar a Son Forteza (Alaró, Juny 2003) T.F.

Els aspectes que més m'han impressionat del procés els detallo en la taula següent:

El procés de diagnòstic i quantificació dels inconvenients del tancament de l'escola en termes d'absència de beneficis a la comunitat.
L'enumeració, en clau de perjudicis, dels factors associats a la migració diària dels nins i la imposició de pertinença a una comunitat escolar tan gran i despersonalitzada
La voluntat d'actuar que demostren els afectats per canviar les coses, i la seva preocupació pel desenvolupament integral dels seus fills.
La determinació de que aquest procés fos un exemple per altres, no només una solució al seu problema local.
El procés de decisió i realització de la compra de l'edifici, en confiança de que serien capaços d'aconseguir els recursos necessaris
Les simpaties que un projecte d'aquestes característiques pot generar en diferents actors.
La lluita per la gratuïtat i el reconeixement de l'escola.
Les contradiccions en que cau el Ministre d'educació quan el visiten.
El pas a pas del projecte: local, mestre, alumnes, finançament, programa escolar...
L'esquema educatiu posat en marxa a l'escola, incloent feines físiques com la construcció d'un mòdul de l'escola, o el fet d'incloure alguns nins en el procés de fer el dinar cada dia per la resta dels companys.

Tot i que el text no està orientat a la difusió dins una comunitat d'estudiosos de la pedagogia, i que el llenguatge és força planer i gens tècnic, Satish Kumar entra amb agudesesa a analitzar amb detall els problemes desde la perspectiva de ciutadà i de contribuent a un sistema amb el que discrepa.

S.K a Mancor, 2004. Foto T.F.

Un bon exemple és quan fa un resum d'inconvenients d'aquesta manera de proveir el servei educatiu als ciutadans de Hartland:

Un mínim de 380 hores l'any passades per cada nin dins un autobús.
Alimenta en els nins la percepció de que un poble es un mal lloc on viure, perquè no proveeix els serveis educatius bàsics.
6.000.000 de lliures esterlines en transport, gastats només per la Devon Education Authority
A Londres s'havia fixat com a tamany ideal de les Secondary schools el de 1600 alumnes
Els buròcrates de l'educació viuen a ciutats i no coneixen les necessitats de les comunitats rurals
Tots els problemes de les ciutats es transfereixen als pobles per via dels nins que acudeixen a aquestes escoles: violència, droga, vandalisme, abusos sexuals...
Els professors tenen problemes per arribar a conèixer el nom dels nins. Per suposat, no coneixen el dels pares ni les circumstancies familiars!!

Per a més informació sobre...

L'experiència de la Small School:

<http://resurgence.gn.apc.org/issues/kumarschool226.htm>

també un comentari sobre el llibre 'Alternative Approaches to Education' de Fiona Carnie:

<http://resurgence.gn.apc.org/issues/walker220.htm>

Fotos:

http://www.greenedge.org/roving/photos/September/small_school.htm

El moviment 'GreenTeacher'

www.greenteacher.com

Satish Kumar <http://resurgence.gn.apc.org/satish/>

El llibre 'No destination'

<http://resurgence.gn.apc.org/ADMIN/back.htm#nolocation>

La marxa per la pau: <http://www.context.org/ICLIB/IC17/Kumar.htm>

La revista Resurgence: <http://resurgence.gn.apc.org/>

Schumacher College

<http://www.schumachercollege.org.uk>, on hi ha una breu referència al perfil de Satish

Kumar: <http://www.schumachercollege.org.uk/Teachers/Faculty.html#Satish>

És interessant repassar el directori de professors

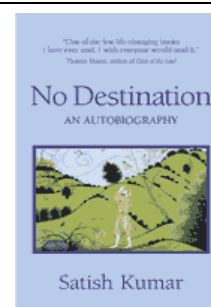
<http://www.schumachercollege.org.uk/Teachers/Directory.html>

entre els quals es compta James Lovelock (l'autor de la teoria de Gaia), Armory Lovins (de l'Informe "Factor 4" sobre aprofitament de recursos o la ecofeminista india

Vandana Shiva (<http://www.vshiva.net/>)

També és interessant el contingut del curs de Ciència Holística

<http://www.schumachercollege.org.uk/HolisticScience/HolisticScience.html>

The Small School

(trad. del cap 11 del llibre **No Destination**, Satish Kumar, Green Books, ISBN 1-870098-89-7, edició revisada i ampliada de 2003. La primera edició fou de 1978)

Hartland era, o jo ho veia així, un poblet gairebé autosuficient. Entre els seus 1420 habitants hi havia pagesos, un forner, un ferrer, picapedrers, un impressor, un constructor de mobles, dos ceramistes, sastres, dos metges, un dentista i un perruquer; tres esglèsies, tres pubs, dos tallers, dos cafès, dues corredories bancàries, una papereria amb oficina postal i fins i tot un diari, el *Hartland Times*. De fet, teníem tot el necessari per una comunitat.

L'Escola primària de Hartland és un exemple excel·lent de com els nins d'una comunitat poden rebre una acurada educació, però únicament dona servei als nins entre cinc i onze anys. Fins el 1961, el poble disposava d'una escola que permetia l'ensenyament dels nins entre cinc i setze anys, i va servir fins 198 alumnes. Però determinades persones que creien més en l'economia d'escala que en la vitalitat de la comunitat i en el futur dels nostres fills, varen tancar el cicle secundari de l'escola malgrat la forta oposició local. Aquest fou el fat de la majoria de les escoles secundàries arreu d'Anglaterra.

Aquest tancament va fer que els nins de Hartland acabassin dispersats entre moltes altres escoles distants. Alguns varen anar a la Bideford Comprehensive, altres fora del comtat i a la comprehensive (secundària) de Bude, a Cornwall; altres anaren a escoles privades fora del poble. Així és com els nens del nostre poble foren desarrelats i dispersats.

Alguns dels meus amics estaven molt preocupats per la marxa dels esdeveniments. Veure els seus fills viatjar més d'una hora el matí i una altra l'horabaixa en autobusos sense supervisió els preocupava molt. Per ells era com si pels seus fills comencés, als onze anys, una vida de 'poble dormitori'; això resultava especialment enutjós a les persones que havien retornat al camp fugint de la vida de ciutat i valoraven la qualitat de vida dels pobles.

Treure els nens del poble cada dia, no només era dilapidar una considerable fracció del seu temps –trenta-sis setmanes escolars l'any, implica que viatjaven 190 dies l'any, dues hores o més cada dia, és a dir **380 hores viscudes en un autobús en un any**– sino que també alimentava en els nins la percepció de que un poble és un mal lloc on viure, perquè no proveeix els serveis educatius bàsics, i perquè en acabar els estudis no seria possible trobar-hi feina. Així doncs, se'ls conduïa a pensar que haver nascut a un poble era una mena de desavantatge.

Tenia sentit, tot aquest tragí? La Devon Education Authority gastava 6.000.000£ l'any per dur els nins escolaritzats dels pobles amunt i avall. El Departament d'Educació de Londres va afirmar en certa ocasió, que el tamany ideal per una escola era de 1.600 alumnes. Ningú sap com assoliren aquesta xifra màgica. Potser pensaven que acaramullant més i més alumnes i mestres aconseguïen uns estàndards millors d'educació? Tots aquests buròcrates de l'educació viuen a ciutats i tenen un coneixement molt limitat de les necessitats de la gent que viu al camp!

Com més vaig sentir parlar del problema, i com més hi vaig reflexionar, més me va preocupar pel que feia a l'educació dels meus propis fills. Me demanava... "Enviaré a Mukti i Maya a una escola de 1600 nins?" Una escola tan gran porta problemes típics de l'entorn urbà als pobles, i exposa els nins de poble a problemes com exposició a les drogues, violència, vandalisme, acosament, indisciplina, robatoris i fins i tot abusos sexuals, en una situació en la que resulta difícil als professors arribar a conèixer els alumnes pel seu nom, i per suposat ni es plantegen conèixer els noms dels pares ni la seva realitat familiar.

Una professora d'una *comprehensive school* me va dir que per causa del tamany de l'escola i de les classes, ella era més una administradora i una cuidadora de nins que una professora amb qualitat creativa i inspiradora. Això me va escarrufar molt i me vaig dir a mi mateix que no era bo anar a les fosques, que havíem d'encendre una torxa en aquest túnel. Podem criticar el sistema educatiu fins que les granotes tinguin pèl a les unges i res no canviarà. Però si posam en marxa un exemple de escola que funcioni bé i demostram que podem lliurar una educació de nivell a una comunitat, a un poble, estarem en una millor posició per fer una campanya que convenci les autoritats d'aturar el tancament d'escoles i ajudi a la creació de noves.

El 5 de febrer de 1982, un amic va passar per casa nostra i ens va dir que es subhastava l'edifici de la Methodist Sunday School. La meva dona June i jo acabavem de tornar de l'Índia, on havíem vist a gent molt implicada en feines a nivell de poble, especialment en projectes educatius. Estàvem força inspirats pel recent record d'aquest projecte indis.

La subhasta era el 16 de Febrer. Si feiem comptes engegar la nostra idea de posar en marxa una escola secundària, havia arribat el dia. Anàrem a veure l'edifici: dues grans sales, una petita habitació, un corral, lavabos i, adjacent a tot això, una caseta de dues habitacions. Tot es subhastava com un únic lot.

Esclataren les idees i engegarem les discussions. Va arribar el 16 de Febrer. La subhasta era a les 15:00. La conversa el temps del dinar es va centrar exclusivament en el debat de per quants diners acabaria adjudicant-se la puja. Al cap i a la fi, era una discussió acadèmica, perquè en realitat no teníem diners. La conclusió fou que havíem d'anar a la subhasta, com a mínim per veure el que passava allà. Si algú del poble pensava comprar la propietat per anar-hi a viure, no forçàriem una puja en contra d'ells. A més, malgrat no teníem diners en aquell moment, sí podíem aconseguir fins 20.000£, que era el nostre sostre.

Arribarem al New Inn Hotel de Bideford amb alguns amics. La sala estava farcida de gent de Hartland, i això ens va fer pensar que hi hauria molta gent interessada i que no teníem possibilitat alguna. El subhastador va explicar les condicions i el procés, i va obrir el torn a les ofertes per un 'lloguer de 5000 anys'. Pensava que havia comès un error, però no: aquestes eren les condicions.

Un constructor local va començar la festa. Planejava restaurar l'edifici i vendre'l. Em va sorprendre que ningú més estigués interessat. Jo esperava i mirava entorn meu, mentre el subhastador demanava...

"Alguna oferta més? Es vendrà per 13.000 lliures". En aquest punt, vaig aixecar el cap i vaig oferir 14.000£. Ningú més es va sumar a la carrera. El constructor i jo vàrem anar pujant. Quan el constructor va arribar a 19.000£, me vaig aturar i vaig reflexionar, pensant que la oposició era molt forta. Els meus amics em varen encoratjar a fer la darrera oferta, i jo vaig oferir 20.000£, i en 20.000£ s'ens va adjudicar. El subhastador va demanar pugues de

500£, de 250£ o de 100£, però el meu adversari no va voler avançar més i l'edifici es va comprar per l'escola. Per suposat, jo no tenia prou diners, ni pel 10% del dipòsit, que va sortir d'un préstec temporal de 'Resurgence'.

El primer exemplar de 'Resurgence' que va sortir portava una carta urgent que convidava els lectors a comprar una 'acció' de 2.000£ de la propietat, o a fer donacions a 'Resurgence' per comprar-ne. La resposta fou impressionant: necessitavem 10 contribuents, i en trobarem onze! L'onzena contribució la destinarem a reparacions bàsiques.

Varem començar la recerca d'un mestre. Els candidats enviaren curricula d'arreu del país, però la persona ideal la teníem allà mateix, a Hartland. Michael Nix, semblava el candidat ideal: havia estat mestre de l'escola primària, però havia deixat la feina per engegar el Museu de Hartland Quay, i havia escrit llibres sobre la història local.

Havia viscut al poble onze anys, coneixia els pares, havia ensenyat a la majoria dels nens i havia trepitjat gairebé cada pam de terra de la parròquia. Qui podia ser millor mestre que ell, en un projecte d'escola centrat en la comunitat i en el poble?

Ara que ja teníem l'edifici i el mestre ens calien els nins. Alguns dels pares que recolzaven la idea no tenien nins de l'edat apropiada. Altres volien enviar els seus fills, però els nins no volien venir perquè els seus amics anaven a altres escoles. Altres que tenien clars els perjudicis de les escoles grans i els perills dels desplaçaments diaris no tenien clar si enviar els seus fills a una escola que era encara una entelèquia. "Si mai engega... engegarà enguany?" demanaven.

Altres pares estaven molt interessats en que l'escola s'obris aquella mateixa tardor. Anna i Ian Morrison me varen fer una contribució de 100£ pel seu fill Adam, alguns mesos per endavant, per demostrar-me la seva fe i compromís. El petit Adam havia de sortir de casa seva a les 7:30 del matí, caminar fins a una aturada de bus, fer un tram amb aquell, i canviar de vehicle a mitjan camí, per arribar a l'escola a les nou. A l'escola, havia de tragar els seus llibres i la roba de futbol amunt i avall tot el dia. Quan arribava a casa, refent el viatge a l'inversa, estava tan cansat que s'hauria quedat dormit a qualsevol lloc.

Per Anna Morrison, el problema d'educar nins a grans escoles no era nou:

Quan un dels seus nebots va quedar un poc endarrerit en matemàtiques, ella va demanar al professor del nin si li podria dedicar una mica més d'atenció per ajudar-lo a recuperar el nivell perdut, entre d'altres raons pels canvis d'escoles. La resposta del mestre fou directa i simple: "tenc 40 nens i no puc donar-lis una atenció personalitzada"

Quan va parlar amb el director sobre el llarg viatge de cada dia del seu fill Adam, ell li va contestar que cada any rep un bon grapat de nins fets un mar de llàgrimes quan baixen dels autobusos desde els seus pobles respectius. Una escola al poble li resultava molt atractiva degut a la seva vivència amb les grans i remotes escoles secundàries. Ella havia nascut i crescut a Hartland, i tenia un fill -Justin- que finalment també va venir a la Small School.

Un cop Adam es va haver matriculat, altres el varen seguir, i en poc temps havíem conformat la classe pionera d'aquesta nova escola.

El 7 de Setembre, quan començava el curs escolar a Devon, obrirem l'escola. Una periodista del 'Guardian', Wendy Berliner, volgué ser testimoni del primer dia i va escriure un article sota un titular a vuit columnes: "**Nou nins de poble tenen una escola per ells sols**". Altres diaris i radios també varen donar la notícia de la inauguració.

Malgrat només teníem un mestre, també hi havia un equip de gent a temps parcial força potent. S'ensenyava francès, ciències rurals, biologia, química, física, història, escritura creativa, ceràmica, belles arts, teatre, música, cançons folk, cuina i jardineria. Fer que la pròpia comunitat fos part del procés educatiu –fent de mestres- ens apropava a les escoles tradicionals; aquests professors locals treballaven a temps parcial, i només alguns d'ells havien rebut ensenyament de magisteri, però tots ells eren feliços d'entregar part de les seves habilitats i experiències als nins del seu poble, als quals coneixien en la major part dels casos.

Jo pensava que l'escola havia de ser com una extensió de casa, i que les relacions entre mestres i alumnes havien de ser d'amistat i no de temor. Com una manera d'assolir aquesta atmosfera familiar es va decidir involucrar els nins en la preparació del dinar. Aquesta iniciativa va funcionar extremadament bé, i encara es manté. Dos nins, amb l'ajut d'un adult, cuinen un dinar vegetarià complet.

Cuinar el dinar esdevingué una lliçó de ciències domèstiques i nutrició. El fet que nins i adults posin taula, agraeixin els aliments, retirin la taula i rentin els plats junts, reforça el sentiment de pertinença a una comunitat, l'escola, on cada un rep servei i alhora dona suport als altres.

D'ençà del primer moment, jo estava decidit a aconseguir que la Small School fos gratuïta i oberta a totes les persones de la comunitat, com passa amb el sistema d'escoles públiques. No hauria de ser un lloc reservat als privilegiats que poden pagar-ho. El meu objectiu era que les autoritats locals d'educació i el govern central paguessin la Small School, tal com passa amb aquest tipus d'escoles a Dinamarca, Holanda i alguns altres països europeus. Entre tant, vaig decidir contactar amb fundacions i fons de solidaritat per demanar-lis donatius per pagar els sous dels professors.

Vaig comprar un directori d'organitzacions que donen ajudes d'aquest tipus, i cada horabaixa m'asseia i marcava aquells que me semblava que amb una major probabilitat podrien estar interessats en donar suport a la nostra iniciativa educativa. Vaig fer una llista de cent destinataris.

Una de les persones que m'havia acompanyat a la subhasta, Jill Christie, me va donar un suport que mai podré agrair prou, i me va encoratjar en cada passa que ferem a l'escola. En particular, va escriure a màquina un centenar de cartes a aquestes fundacions: una autèntica mostra d'amor!

Com a resultat de les cent cartes, vaig rebre 99 contestacions que educadament refusaven col·laborar amb nosaltres, però la carta numero 100 fou del Ernst Cook Trust (ECT). El seu objectiu era donar suport a l'educació a zones rurals, que connectava molt bé amb la nostra feina. Tres persones ens visitaren per conèixer millor per conèixer millor els

nostres objectius i la natura exacta de la nostra escola. Jill Christie i Michael Nix es sumaren a la discussió. Els representants de ECT opinaven que el tancament de les escoles rurals fou una política equivocada del govern, i que malgrat fossin més cares de mantenir, s'havien de mantenir obertes.

Vaig matisar que el concepte de 'costós' era relatiu, especialment si tenien en compte:

- els costos de transport
- els costos de les reparacions provocades pel vandalisme
- el cost de canviar professorat que enmalalteix per causa de sobrecàrrega de treball i stress
- el cost de proveir educació especial als nens que no poden adaptar-se a les grans escoles, i que acaben psicològicament afectats.

Malgrat els representants de ECT no estaven d'acord amb mi en tot, estaven prou convençuts com per prendre en consideració la possibilitat de donar-nos un ajut. 'Quants diners necessitau?' va dir un d'ells. 'Necessitam un ajut de 5.000£ per pagar un salari modest al nostre professor' vaig contestar. 'Discutirem la vostra sol·licitud a la propera reunió' ens varen assegurar abans de partir.

Després d'uns 10 dies vaig rebre una carta del secretari de la fundació dient que havien decidit concedir a l'escola un ajut de 5.000£ anuals per dos anys. Era més del que havia demanat, i la roba no me tocava el cós de satisfacció.

Colin Hodgetts era un vell amic. Havíem treballat junts per engegar la London School of Non-Violence el 1968 i d'ençà d'aquell temps havíem mantingut el contacte. Ell havia llegit a 'Resurgence' que havíem engegat l'escola i va llegir un article del Dr. Rhodes Boyson, un Ministre d'Educació al 'The Guardian', on descrivia i recolzava els sistemes Danès i Holandès, en el que es permet que un grup de pares estableixi la seva pròpia escola i el govern cobreix fins el vuitanta per cent del cost.

Colin vingué a Hartland amb l'article. "Per què no demanes audiència a Rhodes i li dius que posi els diners on posa les paraules?" "Quina idea més esplèndida" vaig dir. Junts, Colin i jo li varem escriure una carta al ministre, malgrat teníem dubtes seriosos de que fos capaç de trobar temps per rebre'ns. Quelcom a la nostra carta degué intrigar-lo, perquè el seu secretari ens va telefonar immediatament per preparar una cita.

Anarem a veure el Ministre a la seva oficina de Queen Elizabeth House, prop de Waterloo Bridge, Colin, el Dr James Clarke i jo. Va parlar amb nosaltres durant quaranta minuts i va escoltar els nostres arguments amb interès i simpatia però va dir: "M'agradaria veure els pares més implicats en el funcionament de les escoles i tenir el dret a establir les seves pròpies escoles, però tal i com està el marc legal establert, no veig com l'estat pot finançar la vostra. Seria necessari aprovar una Llei al Parlament. Així doncs, la vostra millor opció és seguir demanant diners a Fundacions i fer créixer la percepció del públic envers aquest tema"

Fou una resposta diplomàtica a la nostra petició. Partirem molt decepcionats. Malgrat això, li vaig dir a Colin 'és massa, demanar èxits en aquest estadi, serà una llarga lluita i m'agradaria veure't al nostre costat en la campanya pel suport estatal a les petites escoles. Michael Nix està pensant deixar l'escola a final de curs, i haurem de trobar un nou professor. M'agradaria molt que tú fessis aquest treball.'

Colin semblà sorprès del meu suggeriment, però em va dir que ho consideraria. Tenia un contracte amb 'Save the Children Fund' en connexió amb 'Vietnamese Refugees' i era el director de 'Refugee Action', però el seu treball arribava a un punt final. El suggeriment de mudar-se fora de Londres, implicant-se en una nova causa li resultava atractiva.

Òbviament, només guanyaria una tercera part del que cobrava actualment, i una tractalada de feina ben dura però, després d'un llarg tira i arronsa, va decidir presentar-se a la feina, i fou escollit per ser cap d'estudis de la Small School.

Trobar a Colin fou probablement la millor acció que vaig fer per l'escola. Va demostrar que era un 'campaigner' competent, un mestre vocacional, un líder natural i un home de moltes habilitats. Un cop ell s'en va fer càrrec, jo vaig quedar lliure dels maldecaps del dia a dia de l'escola, i a partir d'aquell moment me vaig limitar a donar les meves opinions en matèria d'orientació de l'escola, com a President del Small School Trust.

La segona millor acció que vaig emprendre va ser persuadir a Kim Taylor de la Gulbenkian Foundation i Hugh de Quetteville del Sainsbury Family Trust perquè visitessin l'escola, i decidissin fer importants donatius que consolidaren la viabilitat dels seus primers anys.

Gradualment el nombre d'alumnes va créixer, el compromís dels pares es va incrementar, i la publicitat a nivell nacional va donar un perfil molt alt a l'escola, que va impulsar la confiança de tothom i me feu creure que la Small School havia assegurat el seu futur. Colin va desenvolupar un curriculum que dedicava la meitat del temps a matèries acadèmiques i l'altre meitat a habilitats pràctiques i creatives; la consigna: "aprendre fent". Per exemple, cada divendres se dedicava a pràctiques, com es ara construcció; els nins construïren una extensió de l'escola que comportava excavar els fonaments a ma, construir les parets, que forraren de pedra, i fer els referits, fusteria, sòtils, llenterneria, instal·lació elèctrica i tota la resta, aconseguint una extensió harmònicament integrada amb l'escola. Aquest tipus d'educació me feu sentir profundament satisfet i feliç.

El meu fill Mukti va anar a l'escola i es va implicar en el projecte de construcció. Quan va acabar el seu pas per l'escola, tenia un nivell de competència que li va permetre ajudar a un amic a renovar una antiga casa de camp els caps de setmana i dies de vacances, i estudiar al mateix temps per obtenir els seus nivells "A" de matemàtiques, física i comunicacions. Així crec que es demostra la capacitat de la Small School per combinar subjectes pràctics, creatius i acadèmics per educar els nins físicament, intel·lectualment i espiritualment.

